

UMĚLECKÁ OBLAST 798

PEKING, ČÍNA

798 Art District je oblast na severovýchodní periferii Pekingu. Továrny haly, garáže i bytovny byly opuštěny, aby uvolnily místo mladým umělcům. A tak v obrovských, vzdušných, leč strohých a tvarově specifických budovách vznikly galerie, kavárny, dílny a prodejny. Netěsnící teplovody pouštějící páru dotváří atmosféru pomalovaným zdem, rezivějícím i renovovaným ocelovým konstrukcím budov a budovatelským sochám, jež kontrastují s moderními díly vystavenými venku i uvnitř.

Na ploše 640 000 m² tak vznikl jakýsi permanentní Designblok, srovnávaný s newyorskou Greenwich Village či londýnským SoHo. Ustál snahy developerů o odkoupení pozemků a naopak se dočkal rekonstrukce silnic a chodníků. Jen doprava by mohla být jednodušší, místními autobusy bez znalosti čínštiny je navigace velmi náročná. Ale zas, snad proto zde není příliš turistů a je možné si návštěvu v poklidu vychutnat.

Na snímku jeden z galerijních prostorů. Velkorysé prostory umožňují na Čínu vsutku netradiční pojetí interiérů i exteriérů.

více viz článek na blogu:
Umělecká oblast 798

MĚSTO NA VODĚ

AREÁL LETNÍHO PALÁCE, PEKING, ČÍNA

Velkoměsta Číny, přes své nespočetné historické památky, nemohou návštěvníkovi nabídnout byť jen iluzi tradičního světa tak, jak jej známe z dobových filmů. Je potřeba vyrazit kousek dále, kde vznikly skanzeny zachovávající původní architektonický ráz i styl života. Místa, kde to vypadá jinak než *takto* – do vyhlídkových okruhů seskládané cesty, mosty i budovy, kde si člověk připadá trochu jako v ZOO.

Ale co, i takto přemělkovaná úprava zahrad k Číně patří a komu to vadí, ten tu nemá co pohledávat. Ostatní si vychutnají stín vzrostlých borovic, otevřené vodní plochy lemované lotosy či jídlo připravované na uhlících v prachu cesty.

TIBETSKÝ CHRÁM

AREÁL LETNÍHO PALÁCE, PEKING, ČÍNA

Číňané jsou megalomané. Začalo to někdy u Velké čínské zdi a ani dnes to není moc jiné. Příkladem může být Letní palác a jeho rozlehlé zahrady kolem jezer, zdobné obří mosty či tento chrám imitujícím tibetský styl. Jedno na tom člověk ocení: nešetří se místem. Pokud to jde, plochy parků jsou nezměrné a památky mají kolem sebe obrovské množství volného prostoru. Snadno tak člověk unikne ruchu velkoměsta a má chuť přidat se k místním, cvičícím, tančícím či jen odpočívajícím a relaxujícím v zelených plochách parků, na rozlehlých cestách či náměstích, ve stínu pod stromy.

Tento konkrétní chrám leží na odlehlé straně vrcholku, tyčícího se nad celým parkem. Je tak ideálním místem pro odpočinek, většina návštěvníků sem ani nedojde. Je zde klid a moc hezky se tu přemítá o významu památek pro Číňany samotné.

JAK PŘEŽÍT V ČÍNĚ

AREÁL LETNÍHO PALÁCE, PEKING, ČÍNA

Čína je plná lidí. Nic překvapivého, ale zkuste se v letních dnech jít projít na nějakou významnou památku s parkem a pochopíte, o čem hovořím. Tisíce místních vyráží a zahraniční turisté jsou v naprosté menšině. Přidejte si k tomu chování Číňanů, které je z našeho pohledu hlučné, asociální až hrubé – rázem působí, že jich je dvakrát tolik.

Jedinou šancí, jak si návštěvu za těchto podmínek užít, je pustit si do uší nahlas hudbu a vydat se svou cestou, mimo frekventované prohlídkové trasy. Jak se člověk necítí ohrožen chováním ostatních a může se nad něj povznést, je docela zajímavé je pozorovat.

více viz článek na blogu:
Čína (ne)kulturní

VELKÁ ČÍNSKÁ ZED'

JINSHANLING, ČÍNA

Velká čínská zeď, legendární stavba, jediná svého druhu. Nesmírně ambiciózní plán, který ne úplně splnil očekávání. Nebo také největší masový hrob, jak někteří říkají. Pravdou je, že jde o nesmírně fascinující stavbu, kterou je potřeba vidět, aby člověk pochopil ta neuvěřitelná století dřiny, jež její postavení stálo. I dnes je svým rozsahem těžko uchopitelná...

Výhledy do kraje, na hada proplétajícího se údolími i přes vrcholky kopců; náročná stoupání a nebezpečné sestupy; stín strážních věží střídající se s nekonečnými schodišti rozpálenými sluncem. Mnoho nabízí Velká čínská zeď, mnoho je zde k vidění. Snad někdy příště bude čas strávit na zdi několik dní, určitě by to stálo za to.

ZAKÁZANÉ MĚSTO

PEKING, ČÍNA

Velmi příjemný je všudypřítomný cit pro detail. Osobně jsem velmi ocenil vzhled zvonů – ne pro jejich bohatě zdobené pláště nebo celkový tvar, ale obdivoval jsem mnohdy nápadité spojení koruny s čepcem (prostě poutko) ve formě zvířecích motivů. Tu na těle zvonu stojí rozkročený majestátní drak, tu hubený čuník.

Na obrázku je ovšem detail madla jakési obřadní nádrže na vodu (ale možná také něčeho účelem dosti odlišného).

více viz článek na blogu:
Muzeum zvonů

ZAKÁZANÉ MĚSTO

PEKING, ČÍNA

Jednotlivé budovy Zakázaného města slouží jako muzea, obrovské výstavní vitríny historických artefaktů. V jiných jsou prodejny suvenýrů, v uličkách malíři prodávají svá díla (a vydávají je za práce studentů a žádají o podporu univerzit). A kde jinde než v sídle císaře můžete najít pěti hvězdičkami oceněné toalety?

ZAKÁZANÉ MĚSTO

PEKING, ČÍNA

Červená. Červená barva je pro Čínu symbolická. V Zakázaném městě to platí obzvlášť. Červené jsou zdi, oranžové střechy, podhledy a dekorace pak kontrastují v zelených a modrých barvách, vše spojuje neutrální šedý kámen.

V celé ploše třech čtvrtin čtverečního kilometru mezi tisícovkou budov se nachází jen minimum zeleně. Většinu plochy zabírají rozlehlá nádvoří, oddělující jednotlivé brány s poetickými názvy (Brána nebeské čistoty apod.), jež ukazují cestu do původně soukromé císařovy sekce města.

Velká část areálu je volně přístupná, takže není problém se odpoutat od davů směřujících střední částí a ztratit se v menších náměstíčkách, budovách a chodbách na okraji.

Ani celodenní procházka neznamená, že člověk viděl vše. Ale to koneckonců není potřeba. Každopádně když vám někdo bude říkat, že tuhle pekingskou atrakci klidně můžete vypustit, nevěřte mu. Procházka je únavná, ale odměnou je spousta dojmů... a nezapomenutelné svázání Pekingu s červenou barvou :)

více viz článek na blogu:
Zakázané město

DUBAJ CHUDÁ, DUBAJ BOHATÁ

DUBAJ, SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

Dubaj... symbol bohatství a neomezených možností. Jako taková láká k osobnímu poznání – ale není toto médii předkládané vyobrazení jen přeludem, reklamou a povedeným marketingovým trikem? Nebo je vskutku Dubaj místem, kde se plní sny?

Dubaji rozhodně nelze upřít mnoho prvenství: Nejvyšší budova na světě. Nejvyšší a také nejluxusnější hotel. Největší fontána, zároveň nejsvitivější. Nejdelší plně automatizované metro. Nejbohatší letecká společnost. Největší nákupní centrum, se sjezdovkou uvnitř. Umělé ostrovy (asi pět už).

Bohužel všechna tato prvenství, jakkoli posouvají hranice technických možností, jsou pomíjivá a svým charakterem nesmírně plytká. Jak jsem si hezky popovídal s jedním sekuriťákem (původem z Kambodži) při výhledu na kilometrovou *Burj Arab*: K čemu tohle vlastně všechno je? Pomůže to nějak lidem? Co kdyby ty ohromné peníze raději investovali do vzdělání, nebo dali na jídlo lidem, kteří to potřebují? Ale ne, bohatí nepotřebují pozdvíhat chudé výše, jim vyhovuje propastný rozdíl mezi jimi a zbytkem světa.

Zoufalost tvorby něčeho neobyčejného je patrná, když se člověk projde kolem. Ohromná sklo-ocelově nablýskaná *Sheikh Zayed Road* je obklopená zelenými trávníky, vzrostlými stromy v různých fázích ročního cyklu, restauracemi i fastfoody a evokuje moderní, živé a nesmírně bohaté město. Stačí ale popojít o pár desítek metrů na stranu, zámková dlažba skončí a vítr nahrne prach do očí. Trávníky vystřídá písek, několikasetmetrové budovy přízemní zástavba, limuzíny rozkodrcané autobusy, bohaté turisty pákistánští dělníci. Rozdíl je neuvěřitelný a ohromně rychlý. Je snadné spatřit obě strany mince – pozlátka zevnitř, realitu tvrdě využívaných zvenčí.

více viz článek na blogu:
Dubaj krásná i ošklivá

NEJZNÁMĚJŠÍ STAVENIŠTĚ

DUBAJ, SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

Město Dubaj (ve stejnojmenném emirátu) je mladé město. Na místě dnešních mrakodrapů před nějakými 200 lety stála rybářská vesnice s tisícovkou obyvatel. Příběh dnešního „superměsta“ začal v 70. letech minulého století... a dodnes neskončil. Ve všech průvodech vidíme krásné budovy a čteme, že další přibývají každým rokem. Již nikde nepíší, že v tom je i problém – Dubaj je totiž jedno velké staveniště.

Nebýt hluku stavebních strojů, město by bylo velmi tiché, jen šum všudypřítomných klimatizačních jednotek by zněl v pozadí. Takto ovšem je pěší chůze městem plná smíšených pocitů. Modré nebe odrážející skleněné fasády kontrastují s žlutí stavebních strojů, pečlivě zavlažované trávníky zasypává prach, nejčastějším obyvatelem je pákistánský dělník.

I ten nejstarší, nejznámější z umělých ostrovů ve tvaru palmy, je poset vilami jen z půli, na druhé asfalt střídá uježděný písek, ploty provizorní bariéry a následuje jen pustá poušť obklopená vodami Perského zálivu.

Kdo se odváží mimo klimatizovaná obchodní centra a nablýskanou *Sheikh Zayed Road*, pozná, že Dubaj není jen krásná.

více viz článek na blogu:
Dubaj krásná i ošklivá II

ŘÍMSKÉ KOLOSEUM

ŘÍM, ITÁLIE

Koloseum, symbol kořenů naší civilizace. Těžko říci, jak působilo na kolemjdoucí v době svého vzniku, každopádně dnes, lehce utopeno vedle frekventované silnice, působí zvláště. Řekl bych skromně, nenápadně. Dokud člověk nepřijde blíž. Z úrovně vstupních bran pískovcový kolos odhalí svou majestátnost a ani žlutavé světlo výbojek nezažene hlavou běžící obrázky, jak vystřižené z historických velkofilmů. Stojí za to si na hodinku sednout a v klidu noci vychutnávat prvky antického tvarosloví a neodbytnou iluzi aktivní historie.

více viz článek na blogu:
Procházka nočním Římem

KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO ITÁLIE

SALERNO, ITÁLIE

Noční Itálie dokáže být i trochu depresivní. Potemnělé uličky, dál od frekventovaných silnic plných troubících aut, jsou rájem pro kočky svádějící bitvy u mezi všudypřítomými odpadky. Lidé se vidí daleko méně, skrze špinavé fasády působí město opuštěným či alespoň zanedbaným dojmem. Takové bylo *Salerno*, jak jsem si na něj udělal první dojem.

MODRÁ JE DOBRÁ

ISTANBUL, TURECKO

Istanbul je plný mešit, musí jich být stovky. Několik z nich je impozantních. Pár jedinečných.

Šest minaretů *Modré mešity* vyjadřuje značnou troufalost. V arabské kultuře tímto autor stavby postavil své dílo na úroveň nejsvětější mešity v Mekce. Každopádně mešita stojí na náměstí naproti Chrámu boží moudrosti, s nímž sdílí nedostatek prostoru. Najít zajímavý pohled na ní je obtížné a je to škoda. Její šedo-modrý barevný nádech kontrastuje s červeno-oranžovou Ayou naproti a její velikost je vskutku dechberoucí.

Ačkoliv to byla Hagia Sofia, která mě do Istanbulu přilákala, byla to právě *mešita Sultana Ahmeda*, která se mi nejvíce zaryla do paměti. I když je výrazně mladší (dokončena 1616 n. l. proti 537 n. l. u H. S.), stále působí velmi klidně, solidně, **trvale**. Již viděla hodně generací projít kolem...

Zajímavým zážitkem je vidět mešitu plnou. Deset tisíc věřících se vejde dovnitř, další stovky se účastní modliteb venku na připravených kobercích.

více viz článek na blogu:
Modrá je dobrá

